

Det Anarkistiska Biblioteket

Buenaventura Durruti Dumange

Miguel Iñiguez

Miguel Iñiguez
Buenaventura Durruti Dumange

christiebooks.com

Översatt från *"Extracts from a Historical Encyclopaedia of Spanish Anarchism"*,
christiebooks.com

sv.anarchistlibraries.net

Leon 1896 – Madrid 1936.

Utän tvekan den spanska anarkismens alla tiders mest mytiska figur, t o m mer så än Salvochea och Anselmo Lorenzo, och hans tragiska död på Madridfronten under ännu oklara omständigheter kan ses ha varit en bidragande faktor till detta. Han kom från en familj kämpar som hade störtats i fördräret p g a dess stöd för sociala krav. Efter grundskola arbetade han som mekaniker i en verkstad från 1910 och framåt; i april 1913 löste han medlemskap i UGT, den enda fackföreningen i området och han arbetade med skölmaskiner i Asturien (i Matalana) och stack redan då ut för sin solidariska anda. Kort efter det började han på järnvägen som mekaniker och var aktivt involverad i strejken 1917 vilket resulterade i avskedande och samtidigt hans uteslutning ur UGT (som vänsterextrem) och tvingades fly till Gijón tillsammans med el Toto, efterlyst för sabotage och som desertör; i december korsade han gränsen till Frankrike och bodde på ett flertal platser (Marseille, Béziers, Toulouse, Bourdeaux, Biarritz..) I januari 1919 återvände han till Spanien, arbetade i Mieres och löste medlemskap i CNT; senare utförde han sabotageuppdrag i gruvorna i Leon tills han greps på väg till Galicien. Igenkänd som desertör skickades han till Marocko där han upptäcktes lida av bräck. Han lades in på sjukhus och rymde till Frankrike (i juni). På våren 1920 återvände han till halvön, kontaktade Buenacasa i San Sebastián (Buenacasa rådde honom att flytta till Barcelona). Han arbetade i Renteria och hjälpte effektivt till att stärka CNT och knöt kontakter med en rad hårdföra militanter (Suberviela, Ruiz, Aldabaldetrecu, Marcelino del Campo) med vilka han bildade gruppen Los Justicieros som opererade i Zaragoza och Baskien (inräknat ett misslyckat mordförsök på Alfonso XIII i San Sebastián). Tillsammans med Campos och Suberviela gav han sig av till Zaragoza och kontaktade Pina, Torres Escartín och andra och genomförde resor till Barcelona, Andalucien och Madrid i utsikt att bilda en anarkistfederation som omfattade hela halvön. Därefter kastade sig gruppen in i högtflygande företag medan den antog en mera solid form: 1922 slog han sig ihop med Ascaso och flyttade till Barcelona (Ascaso, Durruti, Torres Escartín, Campos och Suberviela) som på den tiden gick under namnet Crisolgruppen vilket senare (i oktober) ändrades till Los Solidarios och stärktes genom tillkomsten av ytterligare militanter (särskilt från Barcelonas träarbetarsyndikat), med Durruti som tog på sig att bygga upp en arsenal; för att förekomma en statskupp la de grundarbetet till en insurrektionell strejk (som skulle finansieras genom bytet från ett rån mot Banco de España i Gijón). Lite senare korsade Durruti gränsen in i Frankrike med Ascasi (de var i Paris från december 1923) och tillsammans var det avgörande för startandet av ett anarkistiskt förlag; Durruti deltog i den

katastrofala Vera de Bidasoaexpeditionen och planerandet av ett attentat mot Alfonso XIII:s liv, innan han satte igång en kampanj genom Latinamerika (december 1924) från Kuba ner till Argentina, finansierade rationalistiskolor och kuvade bossar genom att råna dem (ett tag i Argentina glömde de alla dessa illegala aktiviteter och drogs in i kontroversen som rådde i anarkiströrelsen i landet). I juni 1926 arresterades Durruti i Frankrike (med Jover och Ascaso) anklagad för att ha försökt mörda den spanske kungen och efter månader i fängelse utvisades han från Frankrike och slog sig så småningom ner i Belgien. Han återvände till Spanien med sina kamrater efter monarkins fall och satte igång att göra förberedelser för revolutionen; han deltog på kongressen 1931, höll oräkneliga massmöten och var insyltad upp till öronen i vartenda revolutionärt företag på den tiden och var regelbundet fängslad och förvisad; han satt i CNT:s revolutionskommitté, representerade den katalanska regionen på regionernas nationalplenum i maj 1934 och deltog på Zaragoz kongressen 1936. Hans teoretiska ståndpunkt på den tiden kan sammanfattas som följer: beväpna folket och nej till förtrupper. När väl rebellerna besegrats i Barcelona i juli 1936 lämnade han miliskommittén efter meningsskiljaktigheter med Garcia Oliver och gav sig av till Aragonienfronten i ledningen för en kolonn döpt efter honom. Han stannade där tills november 1936 då han gav sig av till Madrid med delar av sin kolonn för att hjälpa till med försvaret av Madrid där han dog den 20 november 1936. Det var en massiv folkslig uppslutning vid flyttandet av hans lik till Barcelona och på hans begravning där. Han var strikt talat en handlingen man (det enda han skrev var en artikel i *La Voz Confederal*), var enormt populär och förblir till denna dag en symbol för det bästa hos anarkister.